

[Wilhelm]

med forbud mod overenskomstmæssige bonusordninger, med tilsidesættelse af taktregulering for de offentligt ansatte, undtagen for det efterslæb, som allerede nu er en realitet. Først og sidst dog ødelæggelsen af dyrtidsreguleringen, som især har været et værn for de lavestlønnede. Ingen dyrtidsregulering for devalueringssprisstigningerne, tyveri af hele 3 januarportioner, større efterslæb gennem en såkaldt nulstilling og svindel med beregningsgrundlaget for eventuelle fremtidige portioner.

Ændringen af beregningsgrundlaget er den rene manipulation. Man kunne med samme logik bestemme, at man hver måned skulle udelukke den halvdel af priserne, som steg mest. At oliepriserne kommer til os udefra, har aldrig generet borgerlige politikere eller økonomer eller arbejdsgivere, så længe disse oliepriser bidrog til at holde pristallet nede. Og det har de gjort lige fra 1962, da beregningsgrundlaget blev fastlagt, og indtil sidste år. Så længe indregningen betød, at den rigdom, der kom til os udefra, ikke blev fordelt på alle, men alene på arbejdsgiverne, så var det i orden at indregne udefra kommende prispåvirkninger. Nu er det ikke i orden længere. Og dog, nogen konsekvens skal man ikke regne med. For at gøre manipulationen komplet vil man da fortsat indregne de importpriser, som bidrager til at holde pristallet nede, som altså fratager arbejderne nogle dyrtidsportioner og solidarisk, balanceret og retfærdigt fordeler hele gevinsten til arbejdsgiverne.

Der kunne have været en vis logik i, om man hele tiden havde holdt alle importpriser uden for lønreguleringen. Som det fremgår af økonomiministeriets svar på et spørgsmål, vi stillede gennem PØ-udvalget sidste forår – det er bilag 41 – så ville det have ført til et klart højere pristal og dermed klart flere dyrtidsportioner, end den hidtidige ordning har gjort.

Regeringen startede den såkaldte helhedsløsning med en 5 pct.s devaluering. Man skal vel næsten takke for ikke at blive irettesat for at bruge dette udtryk. Hvis det stød til regeringen, så måtte det slet ikke udtales. Da vi torsdag aften blev indkaldt til den obligate orientering, blev der efterlyst og lovet en redegørelse for konsekvenserne på en lang række områder. Den skulle nok kunne ligge der fredag, hed det. Vi har ikke set den end-

nu, og det er således ikke indtil dette tidspunkt lykkedes regeringen at redegøre for fordelene ved den såkaldte kursjustering. Indtil videre må jeg derfor holde mig til det helt sikre: den vil umiddelbart forøge udlandsgælden med 3½ mia kr., den vil forøge den årlige rentebyrde, den vil sætte skub i inflationen, den vil mindske reallønnen, den vil forværre betalingsbalanceunderskuddet, øge arbejdsløsheden, fordyre den danske naturgas med 4–5 mia kr. og forøge DUCs fortjeneste med det samme beløb. Det er, hvad man med sikkerhed ved vil ske og vil ske hurtigt. Alt det andet er gætterier om, hvad der vil ske på lidt længere sigt. Disse gætterier har altid været mere optimistiske og er aldrig blevet bekræftet af virkeligheden.

Regeringen fortæller, at reallønnen vil falde med 5 pct. i det kommende år. Hvordan man når frem til det, ville være interessant at få at vide. Devalueringen alene mindsker den disponible realløn med 2 pct., eftersom importindholdet i marginalforbruget er 40 pct., og bag de 3 januarportioner ligger en prisstigning på lige godt 6 pct., som der overhovedet ikke ydes dækning for. Så er vi allerede oppe på 8 pct.

Så vidt jeg kan se, kan regeringens tal kun forsvares, hvis man tager udgangspunkt nu, hvor prisstigningerne har fundet sted, men dyrtidsportionerne endnu ikke er udløst, hvor altså reallønnen allerede er reduceret. Ved en sådan fremgangsmåde vil tyveriet af de 3 portioner overhovedet ikke bidrage til at reducere reallønnen i det kommende år, som man siger. Og så kan de minus 5 pct. måske være nogenlunde rigtige. Men så kommer de vel at mærke også oven på de seneste måneders minus 6–8 pct.

For hele overenskomstperioden vil der, så vidt vi kan regne ud, med sankthansforligets afgifter, med devalueringerne, med dyrtidstyveriet, med energiprisstigningerne og lønstoppet blive tale om et fald i den disponible realløn på ca. 20 pct. over de to år. Beregningerne er omdelt, og der er i modsætning til regeringens 5 pct. udførligt redegjort for forudsætningerne, så enhver kan slå ned på eventuelle urimeligheder i disse forudsætninger. Men beregningerne kommer selvfølgelig ikke til at holde stik. Det skyldes imidlertid alene, at det ikke vil lykkes fuldstændig at stoppe lønglidningen, sådan som det er regeringens hensigt.